

indtager Justitsministeren altsaa den Stilling, at der ikke var fremkommet noget, som kunde give Anledning til at nægte Flakkebjerg Statsanerkendelse; han finder ingen Anledning til at desavouere den Bestyrelse, der staar for Flakkebjerg. Det var Ministerens Standpunkt. Og hvorledes var Stillingen herinde i Rigsdagen? Det var den, at vi alle maatte faa den Opfattelse af Justitsministerens stærke Forsvar for Mortensen og hans stærke Fremhæven af, at alle de Klager, der vare fremførte, havde vist sig at være overdrevne og urigtige, at Forhørene havde givet til Resultat, at Mortensen ikke havde udøvet disse Straffe, som der var klaget over. Saa kom Forhørene frem, de Forhold, som Justitsministeren havde tilbageholdt ikke i nogle Maaneder, men saa vidt jeg erindrer i $\frac{3}{4}$ Aar, og som ingen uden han og Overinspektøren og maaske Overværgeraadet havde haft Lejlighed til at se. Saa kom de frem, og Stillingen var jo den, at da vi havde set dem — det gælder i hvert Fald ikke alene for os Socialdemokrater, men det gælder ogsaa om Medlemmer af andre Partier, f. Eks. det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) —, da vare vi klare over, at den Mand, som havde kunnet øve saadanne Afstraffelser, ikke kunde være Forstander for Flakkebjerg, og da var det, men ogsaa først da, at Justitsministeren indtog den Stilling, han sidst indtog. Den højtærede Justitsminister foretog altsaa en Vending, fordi han blev klar over, at den offentlige Mening gik imod ham. Det skal ikke undre mig, om den højtærede Justitsminister ogsaa i denne Sag her vil foretage en Vending, han vil i alt Fald faa Lejlighed til at erfare, at den offentlige Mening er ham imod.

Den højtærede Minister oplæste saa i Gaar en Erklæring fra Forstander Mortensen paa Flakkebjerg. Maa jeg rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister: Er det efter Mortensens egen Tilskyndelse eller efter den højtærede Ministers Anmodning, at Mortensen har afgivet denne Erklæring. (Justitsministeren: Det talte jeg om i Lørdags). Nej, De talte ikke om det. (Justitsministeren: Jo!). Den højtærede Minister gjorde ikke Rede herfor. (Justitsministeren: Jo!). Skrivelsen er, saa vidt jeg kunde forstaa af Justitsministerens Oplæsning, dateret 10. Januar 1908. Jeg besøgte Flakkebjerg den 27. Januar i Fjor. Jeg gjorde her i Tinget under Finanslovens 2den Behandling opmærksom paa, at jeg havde aflagt et saadant Besøg. Det lagde jeg aldeles ikke Skjul paa. Jeg

rettede da, altsaa efter at jeg havde været paa Flakkebjerg, et meget stærkt Angreb paa Bestyrelsen og krævede Opdragelses-systemet fuldstændigt forandret og bebudede, at Socialdemokraterne ved 3die Behandling vilde stille Forslag om en Ændring af Forholdene paa Flakkebjerg. Mellem 2den og 3die Behandling af Finansloven er der jo ikke saa kort et Tidsrum, og hvis jeg nu skulde have sagt noget saa taabeligt som det, jeg beskyldes for af den forhenværende Forstander Mortensen, saa var det jo i hans egen højeste Interesse netop paa det Tidspunkt at oplyse om det, som han nu søger at give det Udseende af, at der skulde være fremkommet i en Samtale med ham ved den paagældende Lejlighed. Jeg har rettet gentagne skærpe Angreb paa Mortensen, men først og fremmest paa Systemet. Jeg har aldrig lagt Dølgmaal paa, heller ikke i den Sag her, at Ansvar for de frygtelige Afstraffelser, der ere øvede paa Flakkebjerg, bærer ikke han alene. Autoriteterne bære et stort Ansvar og ikke mindst de skiftende Bestyrelser for Flakkebjerg. Men jeg har Gang efter Gang, ligesom hele mit Parti, hævdet, at Mortensen maatte gaa. Jeg sagde til Mortensen den 27. Januar — jeg havde forinden talt med samtlige Medlemmer af Bestyrelsen —: Jeg giver Dem det Raad at gaa Deres Vej, søg Deres Afsked; under Finanslovens Behandling har min Meningsfælle, Redaktør Rasmussen fra Horsens, udtalt, at vi ikke vilde straffe Dem paa Pungen, derom er der ikke Tale; vi ville ikke modsætte os en rimelig Pension. Han berørte da Spørgsmaalet om, hvor stor en saadan kunde blive. Saa sagde jeg: Det kan jeg naturligvis ikke sige noget om, men 1,500 Kr. i Pension ville vi vel ikke modsætte os. Ja, det var jo alt for lidt, talte han om. Og saa talte han om sine Lønforhold i det hele. Saa spurgte jeg: Hvor meget har De i Løn; har De mere end 3—4,000 Kr.? Saa opgjorde Manden sin Løn til ca. 8,000 Kr. Jeg blev meget forbavset derover, meget forbavset, og jeg siger saa til ham, at det naturligvis saa vil være et stort økonomisk Tab for ham, men siger jeg: De kommer alligevel til at gaa, Mortensen. Søg Deres Afsked, det gør De bedst i, saa vil De blive forskaanet for yderligere Omtale af Deres Person og denne Sag senere. Men Mortensen vilde ikke.

Det er, hvad jeg har sagt til Mortensen. Det vilde jo være ganske taabeligt af mig at udtale mig, som Mortensen har